

Un nou început

Aprecieri pentru această carte

„Louie Giglio nu ne este doar prieten, ci și un lider care ne inspiră mereu. Cartea *Un nou început* este un adevărat dar. Nu lăsa să-ți scape niciun cuvânt din ea!“

—MARK BURNETT ȘI ROMA DOWNEY, producători executivi,
Ben-Hur United Artists Media Group

„Louie știe din experiență ce înseamnă să crezi cu adevărat că pentru Dumnezeu nu este niciodată prea târziu să restaureze năzuințe uitate, prietenii rupte, răni nevindecate și situații imposibile. Ca să fiu sinceră, toți avem nevoie să citim această carte! Ea ne mobilizează îndată să facem primii pași spre un nou început și să ne întoarcem la Dumnezeu.“

—Lysa TerKeurst, autoare a unor cărți bestseller de pe listele
New York Times și președintă a Proverbs 31 Ministries

„Atenția mi-e atrasă de orice discuție în care se pomenește despre un nou început. Inima mi-e mângâiată ori de câte ori aud o povăță dată de Louie Giglio. Nu putea exista o combinație mai reușită decât cuvintele *un nou început* pe coperta unei cărți scrise de Louie Giglio. Această carte este o încurajare pentru noi toți, cei care depindem în fiecare zi de harul și îndurarea lui Dumnezeu.“

—Max Lucado, pastor și autor al cărții bestseller *Zile glorioase*

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Goliat trebuie să cadă
Un nou început

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIGLIO, LOUIE

Un nou început / Louie Giglio. - Oradea: Scriptum, 2020

ISBN 978-606-031-045-7

Un *nou* început

NICIODATĂ PREA TÂRZIU ȘI NICIODATĂ PREA DEPARTE

Louie Giglio

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Comeback
© 2015, by Louie Giglio
Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Un nou început
de Louie Giglio

© 2020 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din NTR - Noua Traducere în Limba Română. Citatele biblice notate VDC provin din trad. D. Cornilescu revizuită. Celelalte citate biblice provin din traduceri ale Bibliei în limba engleză, după cum urmează: MSG - The Message și NIV - New International Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-045-7

Tiparul executat în U. E.

Cuprins

Mulțumiri	7
Uvertură: Tunetele, ploaia și vântul	9
1. Povestea unei reveniri memorabile	17
2. Raiul într-o groapă de gunoi	33
3. Visuri spulberate	49
4. Bun venit acasă!	67
5. Niciodată prea târziu	83
6. O revenire din pragul morții	99
7. Mic dejun pe plajă	115
8. Ridică-te!	131
9. Isus este de ajuns	143
10. Viziune la înălțime	159
11. Eșecul nu-i capăt de drum	179
12. Revenirea supremă	195
Despre autor	213

Mulțumiri

În biserica noastră și în echipa noastră, avem un principiu pe care punem mare preț: *noi* este mai important decât *eu*. *Noi* este mai însemnat decât *eu*. Acest principiu se aplică în toate aspectele vieții, dar este mai vizibil în cadrul procesului publicării unei cărți. Această carte s-a inspirat dintr-o serie de mesaje pe care le-am predicat la Passion City Church, dar faptul că astăzi o ții în mână în formă tipărită se datorează prietenului meu, Marcus Brotherton – el însuși un autor de succes –, care a preluat toate acele mesaje și notițe, la care a adăugat interminabilele noastre discuții pe această temă și a creat scheletul materialului de pe paginile ei. Parteneriatul nostru nu doar că a permis apariția acestui volum, dar ne-a asigurat și o colaborare extraordinară, pentru care îi sunt profund recunoscător.

De asemenea, vreau să le mulțumesc din inimă tuturor celor care mi-au dat permisiunea să împărtășesc lumii întregi povestea noului lor început. Aceștia sunt oameni sinceri și curajoși care mă inspiră. Viețile lor reflectă în chip minunat speranța lui Isus și mă simt onorat să-i pot ajuta prin această carte să răspândească speranța aceea și să influențeze cât mai mulți semeni.

Shelley a fost alături de mine în periplul scrierii acestei cărți,

UN NOU ÎNCEPUT

împărtășind cu mine toate suișurile și coborâșurile pe care le-am relatat pe aceste pagini. Pe scurt, ea este o ființă uimitoare. Energia, genialitatea și bunăvoința ei au netezit trecerea prin toate împrejurările de care am fost binecuvântați să avem parte în această viață. Ea este dragostea vieții mele.

Passion Publishing, noua noastră editură, este un vis devenit realitate și este administrată de iscusitul meu prieten și coleg de slujbă, Kevin Marks. El s-a îngrijit de întregul proces al înființării unei noi edituri pentru organizația Passion și m-a îndemnat să scriu această carte, având grijă să mențină proiectul în viață.

Membrii echipei de la Passion City Church, de la conferințele Passion și sixstepsrecords sunt cei mai buni. E un privilegiu uriaș să lucrez alături de ei în fiecare zi. Îi mulțumesc în mod deosebit lui Sue Graddy, care m-a ajutat să o scot la capăt cu multele detalii.

După cum e și firesc, am pomenit în carte câteva dintre cele mai semnificative momente pe care le-am trăit la conferințele Passion. La succesul acelor evenimente au contribuit o mulțime de oameni, atât membri ai organizației noastre, cât și voluntari.

Le mulțumesc totodată noilor noștri prieteni de la W Publishing Group și HarperCollins Christian Publishing pentru parteneriatul nostru. Vă mulțumesc vouă, Mark Schoenwald, David Moberg și Matt Baugher, pentru că ați crezut în acest proiect și ați ajutat la răspândirea acestui mesaj pretutindeni în lume.

Isus este motivul pentru care există expresia *nou început* în vocabularul nostru. El este suprem în toate lucrurile și am nădejdea că El va fi văzut pe aceste pagini, savurat și adorat.

Te iubesc, Isuse.

UVERTURĂ

Tunetele, ploaia și vântul

Vânturile necazului vor șuiera mereu în viața noastră. Ele nu cruță pe nimeni, fie că vin în rafale stârnite de propriile noastre decizii, fie ca vijelia puternică a unor circumstanțe la care nu ne-am așteptat.

Însă, până la urmă, Dumnezeu este Cel care deține controlul asupra vânturilor.

Ceea ce înseamnă că mai presus de vijelie Se află un Dumnezeu suveran, care este bun și măreț deopotrivă și ale cărui planuri se vor împlini întotdeauna, chiar dacă ale noastre nu.

Această perspectivă ne solicită rațiunea și ne cheamă din nou să credem că Dumnezeu este bun și preocupat de binele nostru, indiferent de ceea ce vedem că se întâmplă în jurul nostru.

Îmi aduc aminte de conferința noastră din mai 2003, organizată de Passion Movement, când zeci de mii de tineri, în special studenți, au pornit la drum cu intenția de a ajunge la o fermă din Forth Worth, la nord de Dallas, ca să se închine lui Dumnezeu și să se roage pentru generația lor. Conferința aceea avea să se țină în aer liber, iar participanții urmau să doarmă în corturi ridicate pe terenurile fermei, deoarece evenimentul fusese programat pe durata a două zile

UN NOU ÎNCEPUT

și trei nopți. Cu o zi înainte de începerea oficială a conferinței, echipa noastră se afla deja la locul evenimentului, muncind cu sârg pentru a pune la punct ultimele detalii.

În noaptea aceea, înainte de sosirea majorității participanților, a început să ture și să fulgere, furtuna amenințând să năruie toate planurile noastre. Dacă ai trăit vreodată în inima Texasului, sigur știi că furtunile se stârnesc din senin și pot fi cumplite. În noaptea aceea a început să plouă torențial. Furtuna se dezlănțuise exact deasupra proprietății fermei și nu dădea semne că s-ar urni din loc. Mai târziu am aflat că nu existase cod portocaliu sau roșu de furtună în zona aceea, ci pericol de tornadă, chiar deasupra capetelor noastre! A plouat opt ore fără întrerupere, iar dimineața, în timp ce ploua încă, a trebuit să luăm o decizie: să anulăm conferința sau să ne continuăm planurile într-un fel sau altul.

Pământul era atât de alunecos și de mocirlos că-ți înghițea pantofii sau bocancii și te lăsa desculț. Nu puteai face un singur pas fără să depui un efort serios, darămite să conduci o mașină în condițiile acelea. Și asta se întâmpla în era în care nu se știa încă de rețelele sociale și de actualizările instantanee. Habar n-aveam ce să facem.

Așa că ne-am rugat.

Ne-am rugat și ne-am rugat și ne-am tot rugat. De fapt, chiar în seara aceea, înainte să se dezlănțuie impetuoasa furtună, ne-am adunat împreună cu câțiva vorbitori și lideri de tineret într-un cort uriaș să ne rugăm ca Dumnezeu să-Și manifeste puterea pe parcursul evenimentului. Pe neașteptate, vântul și ploaia au început să izbească în cort, așa că am început să ne rugăm și mai tare și să poruncim vântului și torentelor de ploaie să înceteze, dar curând nici noi nu ne mai auzeam din pricina vuietului furtunii. Și când te gândești că în cort erau oameni cu greutate, lideri spirituali care se rugau cu toată credința de care dispuneau!

Dar cu cât ne rugam mai stăruitor și mai intens, cu atât mai stăruitoare și mai puternică devenea furtuna. La un moment dat, o rafală uriașă de vânt s-a năpustit asupra cortului și a ridicat o parte din materialul cortului prins între țărușii masivi, după care l-a izbit la loc. Chiar în clipa aceea, un trăsnet colosal a lovit pământul la vreo nouăzeci de metri de locul în care ne aflam. Tunetul a bubuit

în urechile noastre ca o salvă de tun. Toți cei prezenți au fugit să se adăpostească. Cu mine în frunte.

Tot Dumnezeu și tot bun

Uneori așa e viața. Ești plin de intenții bune, te rogi din toată inima, tânjești după ce are Dumnezeu mai bun, dar furtuna urlă tot mai tare, iar ploaia nu încetează să cadă. Un lucru greu de acceptat. De obicei, furtuna pare să fie un indiciu clar în favoarea faptului că Dumnezeu nu este cu noi. Și adesea chiar credem că s-ar putea ca El să fie împotriva noastră.

Când te afli în iureșul furtunii, e greu să-ți amintești că Dumnezeu este întotdeauna bun și măreț și că planurile Lui se vor împlini mereu, chiar dacă ale tale nu.

Rulotele noastre erau parcate la o anumită depărtare de cortul principal și într-acolo am fugit cu toții. Eram atât de derutat, de consternat și de frustrat de cele întâmplate; atât de dezamăgit!

Pe la miezul nopții, ploaia încă mai cădea răpăind pe pământ. Nu puteam dormi. Știam că evenimentul era sortit eșecului. La un moment dat, înainte de ivirea zorilor, soția mea, Shelley, și cu mine îngenuncheat pe pardoseala rulotei și am plâns. Literalmente am plâns. Aveam impresia că s-a ales praful de un an și jumătate de muncă, de toate speranțele noastre, de toate năzuințele noastre, de toate economiile noastre. Toate rugăciunile noastre se duseseră pe apa sâmbetei. Am plâns și L-am implorat pe Dumnezeu să oprească furtuna. Însă tot ce auzeam era răpăitul și mai puternic al ploii pe capota rulotei.

La ora patru dimineața ploua.

La ora cinci încă mai ploua.

La ora șase încă mai ploua.

La ora șapte încă mai ploua.

La ora șapte și jumătate eram toți în picioare ca să ne ducem la o altă întrunire.

UN NOU ÎNCEPUT

Pe parcursul nopții, corturile acelor care sosiseră deja la fața locului fuseseră distruse sau literalmente inundate. Trăsnetul îl lovise pe unul dintre participanți, dar din fericire nu pășise nimic. Mii de alți participanți care așteptau în mașinile lor la clădirea recepției fuseseră redirecționați pe întuneric spre sala de sport a unui liceu din apropiere. Cine știe câți alți tineri dornici să participe la eveniment se întorseseră din drum.

Încă mai ploua când m-am dus să mă întâlnesc cu echipa organizatorilor, dar în timpul întâlnirii ploaia a dat semne că va înceta, deși vântul sufla încă cu putere. După multe rugăciuni și discuții, am decis să nu anulăm conferința. Sincer să fiu, nici eu nu știu de ce. A fost o decizie bazată pe instinct. Dumnezeu ne-a adus până în acest stadiu, așa că urma să mergem mai departe în ciuda vremii.

La ora cinci după-amiază când a început conferința, nu mai ploua, iar mașinile au fost conduse pe proprietate la vreo șase metri de rulota în care s-a ținut întâlnirea din dimineața aceea de la șapte și jumătate. Și un lucru de-a dreptul uimitor: pământul era tare ca piatra. Din fericire, solul Texasului este nisipos de felul lui și același vânt care a dezlănțuit furtuna a și zvântat pământul. Până la urmă au venit douăzeci și trei de mii de oameni. Ne-am rugat. L-am lăudat pe Domnul și L-am rugat pe Dumnezeul cerului și al pământului să lucreze cu putere în generația aceea de tineri. Și El a lucrat.

Faptul că toți puteam să mergem pe jos, mai puțin să conducem pe terenul acela, a fost un miracol. Cu ochii minții ne uitam la acel eveniment ca la un nou început – ceea ce a părut să fie un eșec total s-a preschimbat într-un eveniment ce a influențat viețile urmașilor lui Cristos din acea generație de tineri.

Planurile noastre au fost schimbate conform planurilor lui Dumnezeu, iar planurile Sale sunt întotdeauna spre binele nostru.

Încă o dată și încă o dată

Iată și câteva întorsături de situație în povestea noastră.

După terminarea conferinței, am făcut bilanțul lucrurilor care

rămăseseră nerezolvate. În ciuda numărului mare de studenți care au sfidat vremea și tot au venit, alte mii de studenți s-au întors din drum crezând că nu exista nicio șansă ca evenimentul să se mai țină. Neavând posibilitatea de a actualiza repede un website sau de a transmite ultimele informații pe Twitter, noi am fost nevoiți să-i lăsăm pe studenți să tragă singuri concluziile.

La final, numărul mai mic al participanților ne-a costat mult și ne-a lăsat cu o gaură în buget. Și nu a fost vorba de o sumă mică, ci de o sută de mii de dolari, o sumă uriașă, iar noi aveam puține economii în bani lichizi. Niciodată nu mai avuseserăm un deficit bugetar atât de uriaș. Habar nu aveam ce să facem. Părea că urma să ne scufundăm. Aveam nevoie de un alt nou început, și încă repede.

În sâmbăta de după conferință, Shelley și cu mine ne aflam la o nuntă în Houston. Un prieten m-a întrebat cum ne-a afectat furtuna din punct de vedere financiar și eu i-am povestit. A făcut o tură prin sală, a vorbit cu câțiva oameni, a venit înapoi și mi-a spus că cei o sută de mii de dolari de care aveam nevoie erau asigurați; aveau să ne fie trimiși luni la birou.

Ce minune! Dar nici n-am apucat să le dăm vestea bună celor de la birou, că o altă criză ne-a lovit. Noi nu prevăzuserăm că, pe lângă banii care tocmai ne-au intrat, aveam salarii de plătit, cheltuieli obișnuite de operare de acoperit și un viitor de plănit. Aveam nevoie de alte șaptezeci și cinci de mii de dolari în vreo două săptămâni. Încă mai aveam nevoie de un nou început.

În ziua aceea am primit un telefon de la un prieten din Chicago care mi-a spus:

— Hei, știu că o să ți se pară ciudat, dar o să-ți trimit astăzi, ce-i drept cu întârziere, un plic care a stat pe biroul meu în ultimele trei săptămâni. L-am găsit în timp ce mutam o grămadă de lucruri de pe biroul meu. Cumva a ajuns sub un teanc de hârtii. Îmi pare foarte rău pentru treaba asta. Intenționez să ți-l trimit la timp pentru conferință. E de la fundația noastră și conține un cec în valoare de șaptezeci și cinci de mii de dolari.

Asta da minune, nu crezi?

E uimitor faptul că, pe când noi încă ne rugam și Îi ceream lui Dumnezeu să intervină din nou, El Se uita la cecul pe care tot El ni-l

pregătise, dar care era ascuns sub teancul de documente de pe biroul prietenului meu.

Gata să pornești în periplul noului tău început

Această carte nu este un manual de instrucțiuni privind organizarea unei conferințe, nici vreo lucrare despre finanțe și nici măcar un ghid privind modul în care să gestionezi o criză meteo.

Cartea aceasta este despre reveniri, întoarceri, despre noi începuturi și noi direcții.

Această carte descrie felul în care Dumnezeu Se îngrijește întotdeauna de nevoile noastre, indiferent care ar fi ele, și felul în care Îi izbândesc planurile.

Indiferent de problemele cu care ne confruntăm, Dumnezeu știe deja care sunt soluțiile lor. El ne poartă de grijă indiferent de mâhnirea, durerea, greutățile și suferința care ne încearcă. Dumnezeu Se îngrijește de noi și intervine pentru noi indiferent dacă problemele noastre sunt de natură spirituală, emoțională, fizică, psihică, relațională, financiară sau de orientare. Numai că El intervine când vrea și cum vrea – dar intervine întotdeauna.

Prin relatarea acestei întâmplări în introducere, cu siguranță nu am încercat să compar posibila anulare a unui eveniment cu pierderea soțului, soției, copilului, afacerii sau sănătății tale. Mai degrabă am vrut să-ți transmit următorul lucru: dacă năzuințele tale par să se fi dus pe apa sâmbetei sau să fi fost spulberate subit de rafalele puternice ale ploii și ale vântului, nu-L scoate pe Dumnezeu din ecuație.

Dumnezeu este dornic să le ofere oamenilor noi începuturi. El le dă speranță celor deznădăjduiți, călăuzire celor rătăciți, ajutor celor neajutorați. El zvântă pământul jilav și alungă norii amenințatori de furtună. Dumnezeu este bun întotdeauna, iar planurile Sale izbutesc mereu când ale noastre nu izbutesc ori trebuie schimbate.

Dumnezeu este un Dumnezeu al noilor începuturi și dacă tânjești după o nouă șansă, ori un nou început, ori o nouă direcție, atunci

această carte este pentru tine. Cartea îți oferă nădejde și ajutor, încurajare și perspectivă. Cartea este pentru tine dacă te simți frustrat sau derutat, dacă ești mâhnit sau îndurerat, dacă ești dezamăgit sau ai impresia că viața n-are niciun sens. Este pentru tine dacă ești descurajat, tulburat sau îngrijorat de viața ta ori însetat după măcar o fărâșă de încurajare. Cred că fiecare ne simțim așa din când în când.

Citind paginile acestei cărți, vei vedea că lucrurile, chiar și atunci când par sumbre, se prea poate să nu se sfârșească deloc sumbru. Poate că plângi plecat pe genunchi în rulota ta, dar ajutorul nu-i departe. Rezistă până în zori. Rezistă până la căderea serii. Rezistă până mâine. Vântul care a adus furtuna nu va înceta să sufle, biciuind pământul și întărindu-l din nou, netezindu-l pentru binele pe care ți l-a pregătit Dumnezeu, oricare ar fi acesta.

Noul tău început este cuprins în planul lui Dumnezeu.

—LOUIE GIGLIO, Atlanta Georgia, iulie 2015

CAPITOLUL 1

Povestea unei reveniri memorabile

Tuturor ne plac poveștile cu final fericit. Fie că este vorba de înscrierea unui gol în ultimele secunde, de revenirea incredibilă a cuiva după o boală incurabilă, de salvarea unui grup de ostatici și predarea lor în siguranță în brațele întinse cu nerăbdare ale celor dragi, ori de câștigarea medaliei de aur la Jocurile Paralimpice de către un atlet cu piciorul amputat care a doborât recordul mondial, pe toți ne impresionează poveștile lor. Cumva, ele ating o coardă sensibilă în adâncul nostru și ne fac să ne dăm seama că circumstanțele dificile nu au întotdeauna ultimul cuvânt în viața noastră. Ele ne dezvăluie că, până la urmă, și povestea noastră poate avea un final fericit. Precum cea pe care o voi relata în cele ce urmează. Poate îți aduci aminte de ziua aceea. Eu n-o voi uita niciodată.

În data de 12 ianuarie 2010, pământul s-a cutremurat. Clădirile s-au năruit. Un cutremur uriaș a zguduit țărișoara Haiti. Când pământul a încetat să se mai zvârcolească, mii de clădiri zăceau în ruină cu vreo două sute de mii de cadavre sub dărâmături.

Când am auzit prima oară la știri despre tragedia asta, nu izbuteam nicidecum să-mi scot din minte cifrele acelea, de-a dreptul terifiante și catastrofale. Cu toate că oamenii de pe tot cuprinsul lumii au sărit să

UN NOU ÎNCEPUT

acorde ajutor umanitar, catastrofa încă dădea impresia că se căscase un abis în lume. Shelley și cu mine vizitaserăm Haiti tocmai înainte de cutremur și țara aceea ne picase cu tronc amândurora. Nu-mi puteam imagina durerea și jalea pe care le simțeau oamenii de acolo. Mă tot întrebam ce aş mai putea face sau dacă mă puteam transpune în povestea lor, în ciuda limitelor impuse de traiul în altă țară.

La un moment dat după cutremur, am ajuns să cunosc un bărbat: Ernst Leo, un tehnician în domeniul calculatoarelor în vârstă de treizeci și cinci de ani. El se afla la serviciu în Port-au-Prince când s-a produs cutremurul. A alergat într-un suflet acasă, unde și-a găsit locuința dărâmată. Partea mai îngrozitoare era că soția sa, Naomie, și Faitza, fiica lui de doisprezece ani, fuseseră îngropate de vii sub molozul clădirii prăbușite în care fusese odată apartamentul lor. Amândouă erau moarte. Ernst și Naomie se iubiseră încă din copilărie. Fetița lor de șapte ani, Therissa, era încă în viață, dar prinsă sub dărâmături.

Două zile la rând, Ernst s-a luptat împreună cu echipele de salvare să o elibereze pe Therissa. În ciuda eforturilor lor, fata fusese ținută sub o lepede de beton, fără nicio șansă de a scăpa nevătămată. Salvatorii n-au avut de ales decât să-i amputeze brațul drept ca să-i salveze viața.

După ce Therissa și-a revenit de pe urma rănilor suferite, ea și tatăl ei s-au mutat într-un cort din tabăra de refugiați amenajată în fundătura din apropierea locuinței lor dărâmate. Toate bunurile lor au încăput într-o sacoșă mică. În fiecare seară, cei doi se spălau într-o găleată. Deși începuseră lucrări masive de restaurare pe tot cuprinsul țării, aveau să treacă luni întregi, chiar ani, până la finalizarea lor.

Ernst s-a întors la lucru. Therissa s-a întors în clasa a doua. Serile, tatăl obișnuia să stea împreună cu Therissa pe bolțarii sfărâmați ca să o ajute la teme. Ea a învățat să scrie cu mâna stângă, dar scria încet. Partea cea mai frumoasă a vieții lor se năruise odată cu clădirile prăbușite din jurul lor. Se luptau în fiecare zi să nu se dea bătuți sub povara copleșitoare a durerii fizice și sufletești. Asta era noua lor realitate – erau la limita supraviețuirii.

La șase luni după cutremur, încă nu-l întâlnisem pe Ernst și deși nu-i cunoșteam familia, povestea lor mi-a străpuns inima. Mă afluam

în avion și citeam ziarul *USA Today*, când am descoperit articolul de pe prima pagină care se concentra asupra poveștii lui Ernst și a lui Therissa și a eforturilor lor de a-și reclădi viața după cutremur. Mîntea îmi stăruia asupra imaginii aceluia bărbat și a familiei sale. Ernst Leo era un bărbat din clasa de mijloc care își făcea treaba și-și iubea familia, sperând să le ofere un trai mai bun celor pe care-i prețuia cel mai mult.

Sunt momente în viață când nu poți să stai nepăsător când vezi anumite știri. Mă simțeam pus față în față cu acest tată care și-a pierdut soția și o fiică, față în față cu o fiică ce și-a pierdut mama, sora și un braț. N-aveam cum să rezolv toate problemele privind reconstrucția insulei Haiti, dar puteam să-l ajut pe acest bărbat, această familie. Țin minte că am rostit cu voce tare: „Trebuie să-l găsec pe bărbatul acesta.“

Am dat câteva telefoane și am trimis câteva e-mailuri, iar în cele din urmă am dat peste autorul articolului din ziar, care a fost de acord să mă pună în legătură cu Ernst. La câteva săptămâni după aceea, am făcut o călătorie până în Haiti ca să-i întâlnesc pe Ernst și Therissa, care luaseră deja legătura cu câteva rude din Miami și se pregăteau să emigreze în Statele Unite, însă așteptau încă un răspuns. Ernst este harnic și priceput, prin urmare n-a apelat la nimeni după ajutor, dar a acceptat mâna pe care noi i-am întins-o și ne-a mulțumit pentru implicarea noastră în povestea noului său început.

I-am ajutat pe Ernst și Therissa să-și cumpere o casă a lor în Miami și să o mobileze. I-am făcut legătura cu bisericile din zonă și i-am cumpărat o Toyota Camry la mâna a doua cu care să se poată duce la lucru și să-și poată duce fiica la școală. I-am căutat un specialist care i-a făcut Therissei o mână protetică. La una dintre conferințele noastre, am spus povestea lor în fața studenților care au strâns peste douăzeci și două de mii de dolari pentru ca Therissa să poată merge la facultate. Ajutorul nostru n-avea cum să le readucă la viață pe Naomie și Faitza, dar a fost ca un pahar cu apă rece dat în numele lui Isus. Îmi place să cred că ajutorul nostru a schimbat direcția vieții lor.

După ani și ani, privind în urmă, mi-am dat seama de ce am reacționat în felul acesta la aflarea poveștii lui Ernst: mă puteam identifica cu el. Mă puteam vedea stînd pe bolțarii aceia sfărâmați,

UN NOU ÎNCEPUT

suferind și jelind, întrebându-mă încotro s-o apuc. Mă puteam vedea în pielea lui, având nevoie de un nou început precum cel de care a avut parte Ernst.

N-am pierdut niciodată pe cineva drag într-un cutremur, însă am trecut prin suferințe emoționale și spirituale profunde, prin văi ale vieții, prin perioade în care apucasem în direcții greșite și a fost nevoie să-mi găsesc drumul înapoi, prin momente în care nu știam cum să biruiesc ispita. Ai trecut și tu prin așa ceva?

Sunt convins că majoritatea trecem prin astfel de necazuri. Ajungem la un moment dat în bătaia focurilor și a nenorocirilor vieții și nu știm încotro s-o apucăm. Tot ce avem nevoie atunci este să ni se ofere o nouă șansă. Avem nevoie ca povestea noastră să urmeze un alt curs.

Tot ce ne trebuie este un nou început.

Înfiriparea speranței

Clasica poveste a unui nou început are în structura ei una dintre următoarele două intrigi. Fie surprinde un codaș care se împleticește, ca mai apoi să câștige dincolo de orice închipuire, fie un campion care cade, se zbate din răspuțeri și se redresează în mod memorabil.

În orice caz, povestea are ca subiect un om aflat în suferință căruia fie i se alină durerea, fie ajunge să aibă o nouă perspectivă asupra durerii. Povestea prezintă schimbarea sorții cuiva care a fost în vale, dar care ajunge în cele din urmă pe culme. A cuiva care a fost pus în fața unui obstacol dificil pe care a ajuns să-l depășească. Ori a cuiva a cărui viață s-a schimbat radical.

Poveștile de genul acesta ne dau speranță. Cu toții știm ce înseamnă să ne frământăm în vârtoarea necazurilor, întrebându-ne mereu dacă vom mai ieși vreodată la liman. Cu toții am experimentat dezamăgirea în viață când nimic n-a mers așa cum speram noi. Toți am avut momente în viață când am tânjit după ceva mai bun decât aveam în acel moment. Toți am avea nevoie